

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Martina Lachmanna a soudců Jana Ferneckého a Martina Bobáka ve věci

žalobkyně: **Ing. J. Ch., Ph.D.**
bytem X
zastoupená advokátem JUDr. Martinem Machačem
sídlem náměstí Svobody 702/9, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Nejvyšší státní tajemník**
sídlem Jindřišská 34, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2023, č. j. MV-66610-12/SR-2023

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V nynější věci se městský soud nejprve zabýval posouzením včasnosti žaloby, následně pak naplněním důvodů pro obnovu řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (**správní řád**). Situaci žalobkyně se věnuje opakovaně, nyní ovšem z odlišné perspektivy.

2. Soud připomíná, že žalobkyně byla přijata do pracovního poměru na dobu neurčitou v Ministerstvu zahraničních věcí (MZV) dne 15. 10. 1993. Slib státního zaměstnance složila dne 16. 7. 2015, tehdy jako nově ustanovená zástupkyně velvyslance v jihokorejském Soulu. Dohodou o době vyslání z 8. 10. 2018 byla vyslána k dlouhodobému výkonu služby v zahraničí na 4 roky jako zástupkyně velvyslance na Velvyslanectví České republiky v marockém R., a to od 11. 10. 2018, nejdéle do 31. 12. 2022.
3. Ke dni 15. 12. 2019 byla žalobkyně ze služebního místa v M. převedena zpět do České republiky. Po opakovaných žádostech a urgencích obdržela dne 9. 1. 2020 rozhodnutí č. j. 453605/2019-OSPV ze dne 9. 12. 2019. V něm státní tajemník v MZV (služební orgán) rozhodl podle § 36 odst. 1 zákona č. 150/2017 Sb., o zahraniční službě a o změně některých zákonů (zákon o zahraniční službě), o zařazení žalobkyně na překlenovací služební místo DZ.7018 – dočasné zařazení v MZV po ukončení vyslání do zahraničí, a to s účinností od 16. 12. 2019; zároveň žalobkyni určil plat. Žalobkyně proti tomuto rozhodnutí nepodala odvolání, to proto nabylo právní moci dne 27. 1. 2020.
4. Teprve v únoru 2022 v této věci uplatnila návrh na obnovu řízení, který byl rozhodnutím z 15. 3. 2022, č. j. 446259-2/2022-OSPV, pravomocně zamítnut, a to převážně z důvodu, že skutečnosti a důkazy, o něž svůj návrh opřela, jí byly známy delší dobu; ani proti tomuto rozhodnutí se žalobkyně dle dostupných informací nebránila (rozhodnutí nabylo právní moci 23. 4. 2022). Naopak žádostí z 8. 12. 2022 navrhla znovu obnovu řízení, kterou služební orgán rozhodnutím z 19. 1. 2023, č. j. 453632-2/2022-OSPV (prvostupňové rozhodnutí), zamítl. Služební orgán svou argumentaci uvedl odkazem na pořad Z. J. K.: S. n. v. z M. z X, ve kterém žalobkyně vystupovala a v němž byly popisovány skutečnosti jí uváděné s tím, že sama v návrhu zmínila, že je tvrdila i v dřívějších podáních v souvislosti s dalšími řízeními ve věcech služby. Služební orgán též zdůraznil východiska rozhodování o obnově řízení a dále se jednotlivě zabýval tím, zda uváděné skutečnosti a důkazy těmto východiskům odpovídají. Uzavřel, že žalobkyně nepředložila žádné dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které nemohla v tomto řízení uplatnit, a dále o jejichž existenci by se zároveň dozvěděla ve lhůtě 3 měsíců před podáním návrhu a jež by současně odůvodňovaly jiné řešení ukončení vyslání k výkonu služby v M. a s tím související zařazení na překlenovací místo. Zároveň neshledal ani důvody k zahájení řízení z moci úřední.
5. V záhlaví označeným rozhodnutím (napadené rozhodnutí) pak žalovaný zamítl její odvolání a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V prvé řadě se ztotožnil se závěry služebního orgánu, dále zdůraznil, že argumentace v odvolání původní návrh nepřipustně rozšiřuje. Řadu později předkládaných podkladů měla žalobkyně k dispozici již v době původního řízení, resp. jí byly známy po delší dobu (stejně skutečnosti byly nadto namnoze uváděny již v prvním návrhu na obnovu řízení). Některé další podklady naopak vznikly až po právní moci původního rozhodnutí. Dne 27. 1. 2023 zároveň došlo k uplynutí tříleté objektivní lhůty k podání návrhu, resp. předkládání skutečností a důkazů, všechny pozdější podklady jsou proto nepřipustné i z tohoto důvodu. Vzhledem k tomu, že zákon o státní službě nestanoví povinnost ukončení zahraniční služby odůvodňovat, nemohly by tvrzené skutečnosti konečně odůvodnit ani jiné řešení/rozhodnutí ve věci zařazení žalobkyně na překlenovací místo.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

6. Pro úplnost soud dodává, že v mezidobí byla žalobkyně nejprve rozhodnutím služebního orgánu z 20. 7. 2020, poté rozhodnutím z 16. 12. 2020 zařazena mimo výkon služby podle § 62 odst. 1 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění pozdějších předpisů (služební zákon), přičemž v této věci již zdejší soud rozhodl a žalobu zamítl [rozsudek z 15. 12. 2021, č. j. 14 Ad 6/2021 - 57, ve spojení s rozsudkem Nejvyššího správního soudu (NSS) z 18. 4. 2024, č. j. 3 Ads 2/2022 - 90]. Posléze služební orgány ještě několikrát rozhodly o zařazení žalobkyně mimo výkon služby (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 14. 2. 2024, č. j. 14 Ad 1/2023 - 93) a dokonce již pravomocně i o skončení jejího služebního poměru (věc je vedena pod sp. zn. 18 Ad 10/2023 a nyní přerušena).

II. Žaloba

7. Žalobkyně se žalobou, podanou osobně 22. 9. 2023, domáhala zrušení napadeného i prvostupňového rozhodnutí. Předně v ní uplatnila návrh na vyslovení neplatnosti doručení napadeného rozhodnutí (nejprve jen současně doručovaného rozhodnutí ve věci 18 Ad 10/2023, ve vztahu k napadenému rozhodnutí svůj návrh opravila podáním doručeným soudu 29. 9. 2023). Uvedla, že v období 4. 7. - 23. 7. 2023 pobývala v zahraničí, namítala též, že pro nastoupení fikce doručení nebyly splněny podmínky. Žalobkyni nebyla zanechána výzva k vyzvednutí zásilky, situaci řešila i na pobočce České pošty, s.p. (Česká pošta); poukázala na reorganizaci poštovních poboček k 30. 6. 2023 a jejich zatížení. Ve schránce přitom zásilku dle svého tvrzení nalezla až 23. 7. 2023.
8. V rámci vlastní žalobní argumentace žalobkyně popsala dosavadní vývoj svého případu a situaci na Velvyslanectví v R. Předslala, že jednotlivé kroky služebních orgánů porušují povinnosti rovného zacházení i zásady ochrany oznamovatelů. Zdůraznila, že odmítla vydávat schengenská víza osobám podezřelého profilu a žádosti prověřovala; v této souvislosti zmiňovala zejména osobu A. B., který měl o vydávání víz pro Maročany usilovat, přičemž skutečným cílem byl přesun těchto osob do Francie. Velvyslanec V. L. přitom projevil zájem o vydávání víz. Z důvodu, že žádostem nevyhověla, resp. na ně upozornila, byla později postižena ukončením vyslání.
9. V rámci prvního žalobního bodu žalobkyně argumentovala ve prospěch naplnění podmínek pro povolení obnovy řízení. Zdůraznila, že v době vydání původního rozhodnutí neměla k dispozici potřebné informace o motivacích služebního orgánu, usilovala též o konsenzuální vyřešení situace. Skutečnosti, jichž se dovolává, přitom existovaly v době vydání rozhodnutí a ve světle nich se důkazy k ukončení vyslání žalobkyně jeví nepravdivé; konkrétně informace psychologky, velvyslance V. L. a závěry inspekční skupiny (o tyto se ukončení vyslání zjevně opíralo, když mělo jít o důkazy psychické nemoci žalobkyně, byť žalovaný nyní tvrdí, že k tomu mohlo dojít i bez důvodu). Zjištěné skutečnosti, zejména o zájmech A. B. na obchodech s českými společnostmi, by vedly i k jinému řešení postavení žalobkyně, která by v případě existující písemné výjimky víza vydávala. Dále žalobkyně rozvedla situaci s vydáváním víz, některé okolnosti přitom zmiňovala opakovaně, jiné útržkovitě. Vedle pana B. akcentovala aktivity ještě druhé osoby, A. B., který měl rovněž nestandardně žádat o víza pro své novinářské „kolegy“. Zmínila též nahrávku hovoru s V. L. a aktivity pana B. vůči českým podnikatelům (za dříve neznámé označila fotky A. B. s M. S., členy královské rodiny a další). Doplnila, že k pozdějším materiálům (zjevně myšleny fotografie a nahrávky) se dostal D. P. až posléze z marocké strany a žalobkyně je obdržela na podzim 2022. Pokud by již v době původního rozhodnutí použila svá podezření, bylo by

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

to okamžitě použito jako důkaz její psychické nemoci. Některé dokumenty pak byly součástí karga osobních věcí, které bylo rok zadržováno.

10. Ve druhém žalobním bodu namítla, že služební orgány chybně nehodnotily dopad předložených podkladů na posouzení zákonnosti a důvodnosti původního rozhodnutí. Pod třetím žalobním bodem žalobkyně tvrdila, že žalovaný nedostatečně zohlednil veřejný zájem na obnově řízení a pochybil, že v průběhu 3 let nenařídil obnovu řízení sám. Ve čtvrtém žalobním bodě pak brojila proti pojetí lhůt k předkládání nových skutečností a důkazy ze strany služebních orgánů. Některé jí předložené přílohy/důkazy nejsou novými skutečnostmi, toliko osvětlují tam obsažené informace, případně reagují na nepravdivá tvrzení služebních orgánů. Jejich cílem zjevně bylo zamezit obnově a zkoumání vízové agendy v M.
11. Na uvedené konečně navazuje argumentace pátého žalobního bodu, v němž žalobkyně jednotlivě rozebírá dle ní nové skutečnosti/důkazy. Konkrétně hovoří o pěti skupinách podkladů. Nejprve připsu o aktivitách A. B., k němuž uvedla, že jej obdržela dne 15. 9. 2022; nacházel se totiž v kargu jejích osobních věcí, které ovšem neměla čas řádně dobalit a které následně byly blokovány až do listopadu 2020. Žalobkyně naznačuje, že se nacházel v knize po předchozím konzulovi J. C.. Tento dle ní nový důkaz prokazuje, že na velvyslanectví docházelo dlouhodobě k podezřelým aktivitám v oblasti vízové agendy – snaha žalobkyně tak byla zlehčována nesprávně. Dále opět poukázala na fotografie A. B. s M. S. a dalšími, jež měla obdržet od pana P. 16. 10. 2022 a tento důkaz neuplatnila v dřívější žádosti. Fotografie by samozřejmě znamenaly i jiné řešení celé záležitosti. Zdůraznila též nahrávku dvou českých občanů, jíž měla též obdržet od pana P., týkající se údajné činnosti osoby M. B. a možné korupce při vydávání víz (obecně potvrzuje podezření žalobkyně; lze přitom zjistit i datum pořízení nahrávky). Další nahrávky (Královského paláce), byly předány žalobkyni stejným způsobem. První obdržel D. P. v října 2019, načež byly přeposlány J. Č. s tím, že budou předány inspekci. P. pak požádal marockou stranu o opětovné zaslání, jež ovšem trvalo delší dobu. Byť první nahrávky získala před podáním prvního návrhu na obnovu, označila je, ale nepředložila, druhou část až při její návštěvě ve Slovinsku, načež uplatnila druhou žádost. Konečně pátý okruh důkazů představují zprávy A. B. z 27. 10., 15. 11., 17. 11. a 2. 12. 2022, které, ač neexistovaly v době původního rozhodnutí, objasňují působení této osoby vůči velvyslanectví.

III. Další podání stran a postup soudu

12. V podání z 15. 10. 2023 žalobkyně soud upozornila, že nynější věc souvisí se žalobou podanou jménem žalobkyně Odborovým svazem státních orgánů a organizací a zažurnalizovanou pod sp. zn. 18 Ad 8/2023 a že tato žaloba byla podána bez plné moci, bez jejího souhlasu a že žádá o odpojení textu této žaloby ze spisu. Soud usnesením z 2. 11. 2023, č. j. 18 Ad 8/2023 - 21, původní žalobu odmítl a dále se zabýval nynější žalobou.
13. V podáních z 18. 10. 2023, 1. 11. 2023, 16. 11. 2023, jakož i 28. 2. 2024, žalobkyně předkládala podklady k otázce doručování rozhodnutí (svého pobytu v zahraničí, sdělení České pošty atd.) a navrhla provedení dalších důkazů, vč. výsledku svědků.
14. Žalovaný ve vyjádření k žalobě z 7. 12. 2023 k otázce včasnosti uvedl, že nemá dostatek podkladů k posouzení případného pochybení pošty; pokud ovšem žalobkyně požádala o vyslovení neplatnosti doručení, vycházela z toho, že žalobu podává opožděně. Z doručenky

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

je zřejmé, že zásilka byla připravena k vyzvednutí 7. 7. 2023, fikce doručení tak nastala k 17. 7. 2023. Na to byla žalobkyně později i upozorněna, měla proto čas podat žalobu ve lhůtě.

15. K důvodnosti žaloby navázal žalovaný na závěry napadeného rozhodnutí. Dále zdůraznil, že nemohl nijak posuzovat zákonnost původního rozhodnutí, když služební orgán ani neměl povinnost ukončení vyslání žalobkyně odůvodňovat (lze tak učinit i bez udání důvodu). Žalobkyně, jako v dalších řízeních, namítá nepřipustný postup vůči své osobě, v tomto ani jiném řízení ovšem nic takového zjištěno nebylo. Nesvědčí o tom ani stanovisko veřejného ochránce práv z 18. 4. 2023, kde bylo konstatováno jen procesní pochybení služebních orgánů při prošetření záležitosti.
16. Soud si dále připisem z 25. 7. 2024 vyžádal k otázce doručování stanovisko České pošty, která v odpovědi z 12. 8. 2024 mj. uvedla, že bližší okolnosti k doručení nelze zjistit, jelikož doručovatelka již u ní nepracuje. Soud si následně ještě vyžádal kontaktní údaje doručovatelky.
17. V podáních z 16. 8. 2024, 28. 8. 2024, 26. 9. 2024 se žalobkyně a v podání z 30. 9. 2024 její matka vyjadřovaly znovu k otázce doručování a absenci výzvy k vyzvednutí zásilky s tím, že doručovatel nezvonil. Žalobkyně zdůraznila, že pokud by ostatně věděla o zanechání výzvy (že již bylo rozhodnuto), nedoplňovala by své odvolání. Popsala též stížnost České pošty (a možný střet zájmů, vzhledem k její podřízenosti Ministerstvu vnitra) a zopakovala, že její rodiče bývají doma a kontrolují schránku dvakrát denně. K tomu přiložila jejich čestné prohlášení a požádala soud o jejich akceptování vzhledem k vysokému věku a zdravotnímu stavu rodičů; o tomtéž hovořila ve svém podání i matka žalobkyně. Soud žalobkyni ještě vyrozuměl, že výslech rodičů navrhovala sama a že čestná prohlášení nemohou vždy nahradit svědeckou výpověď.
18. V replice z 29. 11. 2024 žalobkyně odmítla, že by předkládala důkazy po uplynutí tříleté objektivní lhůty. Dále se podrobně věnovala i dodržení tříměsíční subjektivní lhůty, konkrétně ve vztahu k pěti okruhům důkazů uvedeným v žalobě. Opět poukázala na porušení zásady rovného zacházení, nyní zdůraznila, že služební orgán i ve věci vlastního odvolání (ukončení vyslání) vydává rozhodnutí, které v případě žalobkyně nevydal. Rozhodnutí o zařazení na překlenovací místo ve skutečnosti vydal bez dostatečných skutkových zjištění, jen aby bránil transparentnímu prošetření. Předložené nové skutečnosti a důkazy jasně prokazují, že jednala profesionálně a nic si nevymýšlela. Služební orgány je ovšem posuzovaly ryze formálně. Pokud se žalovaný odkazoval ve vyjádření k žalobě na § 67 zákona o státní službě, pominul, že žalobkyně byla v R. jako představená. Dále žalobkyně opětovně poukázala i na povinnosti spojené s ochranou oznamovatelů (zákaz odvetných opatření) a v této souvislosti i na závěry veřejného ochránce práv. V další části repliky žalobkyně rozvedla dřívější kritiku práce psycholožky a inspekce, jež se jejím případem v listopadu 2019 zabývala a jejíž postup se dotkl i osobnostních práv žalobkyně; poukázala i na závěry Národního bezpečnostního úřadu, který jí po posouzení duševního stavu později vydal bezpečnostní prověrku. Dále připomněla existující nahrávku rozhovoru mezi ní a velvyslancem.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

IV.A Včasnost žaloby

19. Městský soud v Praze se nejprve zabýval splněním podmínek řízení, zejména pak spornou otázkou včasnosti žaloby. Připomíná, že původní žalobu musel vzhledem k postoji

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

žalobkyně odmítnout. V mezidobí žalobkyně podala soudu žalobu sama. Ta tedy byla podána osobou k tomu oprávněnou, splňovala i nezbytné formální náležitosti, byla však (osobně) podána až po uplynutí lhůty počítané ode dne, kdy mělo být napadené rozhodnutí žalobkyní fikcí doručeno (na doručence byl vyznačen den uložení zásilky s datem 7. 7. 2023 – lhůta podle § 24 odst. 1 správního řádu tak uplynula 17. 7. 2023, kdy byla zásilka považována za doručenou).

20. Žalobkyně soud na počátku požádala o určení neplatnosti doručení (prominutí zmeškání úkonu), načež ji soud ihned upozornil, že o takovém návrhu mu rozhodovat nepřísluší (zmeškání lhůty k podání žaloby ostatně nelze dle § 72 odst. 4 s. ř. s. prominout). Uvedeného se případně měla domáhat u správního orgánu postupem dle § 24 odst. 2 správního řádu (jak lze dovodit např. z rozsudku NSS z 23. 12. 2009, č. j. 5 Afs 113/2008 - 50). Kromě argumentace mířící na to, že nebyla přítomna v místě bydliště, ovšem žalobkyně od počátku tvrdila i to, že jí vůbec nebyla zanechána výzva k vyzvednutí zásilky, přičemž toto tvrzení dále rozváděla s odkazem na své rodiče a též možné zatížení pošty v době reorganizace. Zde již nešlo o otázku neúčinnosti doručení, ale podmínek pro naplnění fikce, určení správního dne doručení, potažmo správního začátku běhu dvouměsíční lhůty k podání žaloby (§ 72 odst. 1 s. ř. s.).
21. Touto otázkou se již soud zabývat musel, neboť byla rozhodná pro vlastní posouzení včasnosti žaloby. Vyšel z toho, že údaje na poštovní dodejce (doručence) lze zpochybnit, neboť ta není veřejnou listinou (srov. rozsudek NSS z 27. 4. 2006, č. j. 2 Afs 158/2005 - 82, č. 1327/2007 Sb. NSS, či usnesení NSS z 1. 6. 2011, č. j. 1 As 15/2011 - 262). Při prvním jednání konaném dne 7. 10. 2024 k tomu vedl i zevrubné dokazování:
 - poukázal na doručenkou napadeného rozhodnutí, obsaženou ve správním spise;
 - vyslechl poštovní doručovatelku I. A.. Z výsledku (bývalé) doručovatelky vyplynulo, že po reorganizaci od 1. 7. 2023 měla na starost 3 rajóny, každý den chodila jinam a oblast bydliště žalobkyně dříve neznala. Na doručování předmětné zásilky dne 7. 7. 2023 si nepamatuje, popsala, že oznámení o možnosti vyzvednutí zásilky dostali vytištěné vždy ráno, vždy se snažila jej do schránky vhadzovat; neví o tom, že by jí výzva zůstala, stát se to ovšem mohlo. Zásilek bylo moc, byli pod velkým tlakem, a to i stížností, že chodili v jiné časy apod. Uzavřela, že si zanecháním výzvy rozhodně jistá není;
 - podepsaná čestná prohlášeními otce žalobkyně PhDr. S. Ch. a matky PhDr. J. Ch. žalobkyně, z nichž se podává, že doručovanou zásilku ve schránce 21. 7. 2023 nenalezli, doručovatel ani dříve nezvonil a nevhodil oznámení; dopis objevili až se žalobkyně vrátila ze zahraničí dne 23. 7. 2023. Otec žalobkyně S. Ch. při výsledku stručně vypověděl, že si přesné okolnosti nepamatuje, schránku vybírá každý den, poštu předává manželce;
 - stížnost žalobkyně České poště z 3. 10. 2023 a reakci České pošty z 16. 10. 2023, zn. ČP/DI/106323/2023/ZSC/3, v němž se uvádí, že doručování zásilky proběhlo dle stanovených technologických postupů. Jakkoli byla zásilka uložena 7. 7., připravena k vyzvednutí byla dne 10. 7. 2023; poštovní systém tak sám vygeneroval konec úložní doby na 20. 7. 2023;
 - sdělení soudu z 12. 8. 2024, zn. ČP/DI/49295/2024-464, v němž Česká pošta navázala na dřívější sdělení s tím, že zpětně již zanechání výzvy není možné spolehlivě ověřit. U dodejny II Praha X nebyl v období 1. 7. 2023 - 15. 7. 2023 evidován zvýšený počet stížností, týkající se nedoručování zásilek, poučení či výzev (evidována 1 stížnost);
 - kopie obálky předložená žalobkyní s vyznačením data 20. 7. 2023 (č. l. 34 soudního spisu), informace České pošty o změně služeb k 30. 6. 2023 (č. l. 36), informace o zásilce, zachycující údaje o doručování zásilky z informačního systému České pošty (č. l. 39) a podklady k údajným omylům pošty ze srpna a září 2022, v podobě zanechání nesprávné výzvy a odpověď České pošty z 2. 9. 2024 na jiný podnět žalobkyně, týkající se jiné doručované zásilky (přílohová obálka soudního spisu k podání žalobkyně z 2. 10. 2024);

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

- oproti tomu k důkazu neprovedl písemné vyjádření z 26. 9. 2024 a výslech J. Č., jež se vztahovaly k otázce doručování zásilky a stížnosti žalobkyně na pobočce České pošty, a výslech matky žalobkyně, neboť je nepovažoval, i vzhledem k již provedenému dokazování, pro řádné a dostatečné zjištění skutkového stavu za potřebné; na provedení dalších původně navržených důkazů žalobkyně netrvala.

22. Zejména s ohledem na výslech poštovní doručovatelky, která jednak popsala větší zátěž danou zrušením některých poboček (s čímž souviselo i to, že bydliště žalobkyně bylo v pro ni novém „rajónu“), připustila tlak a větší počet stížností, a zejména nevyloučila, že vzhledem k uvedenému ve schránce oznámení omylem nezanechala. K tomu pak přistupují specifické okolnosti spojené s reorganizací a slučováním poboček České pošty k 1. 7. 2023, jež z povahy věci skutečně mohly k omylům přispět. Česká pošta v reakci adresované žalobkyni i soudu sama vycházela jen z evidovaných údajů, vlastní doručení (resp. zanechání oznámení) nebyla schopna dále ověřit. Byť evidovala jedinou stížnost, svědkyně A. hovořila o velkém tlaku a větším počtu (zřejmě neformálních) stížností občanů. Konečně z výslechu otce žalobkyně vyplynulo, že poštovní schránku skutečně kontroluje a poté jí předává manželce s tím, že si na oznámení nepamatuje. Ačkoli tedy výslovně nepotvrdil, že se zásilka a oznámení o ní před 23. 7. 2023 v poštovní schránce nenacházela, nijak to nezpochybňuje, ale dále spíše potvrzuje výše popsané skutečnosti (stejně jako tvrzení vyplývající z čestných prohlášení obou rodičů, jež soud též podpůrně zohlednil, když jejich obsah nebyl jinými důkazy vyvrácen). Soud tudíž uzavřel, že o řádném zanechání výzvy k vyzvednutí zásilky panují pochybnosti.
23. Žalobkyni se jinými slovy podařilo údaje na doručence důvodně zpochybnit, pokud jde o datum oznámení výzvy k vyzvednutí zásilky (a logicky tedy i počátek a konec běhu 10 denní lhůty pro nastoupení tzv. fikce doručení). V tomto ohledu unesla břemeno tvrzení i důkazní, a soud proto v pochybnostech upřednostnil právo žalobkyně na přístup k soudu. V dalším tak soud vycházel z toho, že napadené rozhodnutí bylo žalobkyni s jistotou doručeno nejdříve 23. 7. 2024. Žaloba podána dne 22. 9. 2024 byla tudíž podána včas. Soud tak mohl přistoupit k věcnému přezkumu rozhodnutí.

IV.B Splnění podmínek pro obnovu řízení

24. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal na základě skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti. Dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
25. K meritu věci účastníci na druhém jednání, konaném dne 16. 12. 2024, obě strany v zásadě setrvaly na shora předestřené argumentaci. Žalobkyně označila správné rozhodnutí za formalistická, kdyby o pozdějších skutečnostech věděla, určitě by podala odvolání proti původnímu rozhodnutí (mělo jí být řečeno, aby se neodvolávala). Zmínila též, že původní podklady předkládá k novým pro kontext. Tvrdí, že byl porušen spravedlivý proces, služební orgán vůči ní jednal ponižujícím způsobem. Žalovaný naopak akcentoval formální kritéria obnovy řízení a podotkl, že žalobkyně se spíše dovolává přezkumu zákonnosti dřívějších postupů, nikoli obnovy řízení. Samotný řádný výkon funkce žalobkyně o následném ději ničeho nevypovídá.
26. Soud při jednání vzhledem k tomu, že na ni ve svých rozhodnutích odkazovaly služební orgány, přehrál relevantní část reportáže z publicistického pořadu s názvem Z. J. K.: X z X, dostupné z portálu seznamzpravy.cz, konkrétně: X. Poukázal na vystupování žalobkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

v reportáži a dále na úryvky audiovizuálních nahrávek a fotografií, jež zčásti odpovídají i sporným podkladům ve správním spisu. Žalobkyně odmítla, že by se přípravy reportáže aktivně účastnila, vše zařizoval pan P.; jaké podklady předložil, jí nebylo známo a neměla je k dispozici. Nahrávek bylo více, mohly se překrývat, shodu s podklady předloženými služebními orgány potvrdit nemůže. Podle žalovaného naopak nahrávky potvrzují přinejmenším rámcové povědomí o rozhodných skutečnostech.

27. Další dokazování soud neprováděl. Všechny žalobkyní zmíněné, resp. předložené písemné podklady se nacházejí ve správním spise (žalobkyně je předložila ke své žádosti o obnovu či pozdějším doplněním odvolání), ve spise se nachází i datový nosič s audiovizuálními nahrávkami, které opětovně předložila. Pokud jde o výsledky svědků, žalobkyně navrhla výsledky D. P., J. Č., T. E., A. B., K. S., A. G. Výslech těchto svědků nepovažoval soud pro řádné posouzení věci za potřebný. Jak soud podrobně rozebírá níže, podstatou řešeného případu je posouzení naplnění podmínek pro povolení obnovy řízení tak, jak byly vyhodnoceny služebními orgány, nikoli prověřování podezření o obchodování s vízy či tehdejších poměrů na velvyslanectví. Výsledky svědků navržené k potvrzení či dokreslení podezřelých okolností při vydávání víz (P., Č., marocký policista T. E. a další) se tudíž netýkají podstaty věci. V dané rovině by nadto, stejně jako v případech svědeckých výpovědí navržených k prokázání šikany žalobkyně (P., Č.) či existence jiných státních či podnikatelských zájmů (Č., S., B.), šlo o důkazy opožděné, a tudíž nepřijatelné (fakticky by šlo o pozdější doplnění návrhu na obnovu řízení).
28. V rovině, v jaké by tyto důkazní návrhy snad měly směřovat k prokázání včasnosti návrhu (předložených důkazů) by pak ani výslech svědků nemohl zvrátit níže rozebrané závěry zdejšího soudu stran povědomí žalobkyně o těchto důkazech. To se týká zejména D. P., jenž měl až na podzim 2022 předat žalobkyni nahrávky a fotografie, ale také J. Č., pokud jde o vybalování věcí z karga žalobkyně (A. G., průvodce cestovního ruchu, který měl žalobkyni pomáhat s balením věci, by ani nemohl potvrdit či vyvrátit, kdy a jak byla v kargu případně objevena posléze předložená listina).
29. K vlastnímu posouzení věci pak soud předesílá, že podmínky pro povolení obnovy řízení upravuje § 100 odst. 1 správního řádu. Ten pod písm. a) stanoví, že řízení ve věci skončené pravomocným rozhodnutím se obnoví, pokud vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.
30. Obnova řízení na návrh účastníka je mimořádným opravným prostředkem, jehož smyslem je náprava skutkových vad. Tím se odlišuje od přezkumného řízení dle § 94 a násl. správního řádu, jehož účelem je náprava právních omylů a vad (rozsudky NSS z 13. 5. 2010, č. j. 6 As 39/2009 - 74, č. 2144/2010 Sb. NSS, z 25. 1. 2018, č. j. 9 Ads 119/2017 - 35, bod 29). Dosavadní judikaturu i základní východiska institutu obnovy řízení podrobně shrnul NSS i ve služebními orgány citovaném rozsudku z 24. 9. 2020, č. j. 7 As 287/2019 - 166, bod 60 a násl. Připomněl, že řízení o povolení obnovy řízení nepředstavuje pokračování původního řízení, ale jde o samostatné řízení, které lze aktivovat pouze při splnění podmínek uvedených v § 100 a násl. správního řádu – v řízení o obnově se nepřezkoumává zákonnost a odůvodněnost původního rozhodnutí. Posuzuje se jen otázka, zda nové skutečnosti či důkazy dříve neznámé, ve spojení s důkazy již provedenými,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

a za splnění dalších zákonných podmínek, mohou odůvodnit jiné rozhodnutí, než které bylo dříve vydáno.

31. V této souvislosti soud i s ohledem na argumentaci pod prvním žalobním bodem nejprve akcentuje, že jeho úkolem není zpětně posuzovat okolnosti, za nichž byla žalobkyně odvolána zpět do České republiky a zařazena na překlenovací místo, hodnotit postup a motivace služebního orgánu v r. 2019, potažmo činnost psycholožky a inspekční skupiny, jejichž závěry žalobkyně nyní (opětovně) napadá. Vůbec mu nepřísluší hodnotit zákonnost tohoto postupu, není rovněž povolán ke zkoumání poměrů na velvyslanectví v R., činnosti různých žalobkyní zmiňovaných osob či snad naznačovaných českých obchodních zájmů a ingerence marockých tajných služeb, resp. královského paláce. Tyto skutečnosti měla žalobkyně náležitě tvrdit a prokazovat v původním řízení a cestou řádného opravného prostředku, v němž mohla poukázat na údajné nestandardnosti spojené s vydáváním víz, které dle svých slov ve funkci konzulky řešila. Pokud by soud nyní tyto okolnosti hodnotil a zabýval se věcným posouzením těchto otázek, vybočil by z mezí soudního přezkumu rozhodnutí o nepovolení obnovy řízení.
32. Soud může nyní posuzovat pouze naplnění zákonných podmínek obnovy řízení. Předestřené otázky by mohly být (v případě splnění dalších podmínek povolení obnovy) relevantní toliko z hlediska vyhodnocení, zda by nově předložené skutečnosti a důkazy mohly vést k jinému řešení věci – zda by služební orgán při jejich znalosti k odvolání a zařazení žalobkyně na překlenovací místo přistoupil i tak, potažmo, zda nelze jeho postup zpětně vnímat jako svého druhu odvetné opatření, které obecně zapovídala úprava ochrany oznamovatelů [tehdy upravená dřívějším § 205 písm. d) služebního zákona a nařízením vlády č. 145/2015 Sb.]. K posouzení těchto otázek, stejně jako potřeby odůvodnění odvolání státního zaměstnance dle § 67 odst. 3 služebního zákona, umožňujícího výkon služby státního zaměstnance v zahraničí ukončit i před uplynutím určené doby, však soud nemohl přistoupit, neboť z dále popsanych důvodů uzavřel, že v posuzované věci nebyly naplněny formální podmínky obnovy řízení.
33. V případě obnovy řízení zahájené na žádost totiž platí, že je povinností žadatele tvrdit a doložit skutečnosti, které byly dříve neznámé a jež mohou odůvodnit jiné řešení otázky než to, které správní orgány zvolily v původním řízení. Důvody pro obnovu řízení je tak třeba zkoumat podle dvou kritérií: i) formálního, tedy zda jde v daném případě o nové skutečnosti nebo důkazy, zda tyto skutečnosti existovaly v době původního řízení a zda je žalobce nemohl v původním řízení uplatnit; a ii) materiálního, tedy zda tyto skutečnosti nebo důkazy mohou vést k jinému rozhodnutí ve věci.
34. Podstatou nynější věci je právě posouzení formálních podmínek: jednak uvedeného formálního kritéria a zvláště pak podmínky včasnosti návrhu, podávající se z § 100 odst. 2 správního řádu.
35. Časovými limity k podání návrhu na obnovu řízení, potažmo předkládání nových skutečností a důkazů, se podrobně zabýval NSS v již citovaném rozsudku 7 As 287/2019. V něm shrnul, že návrh může účastník podat ve lhůtě tří měsíců od okamžiku, kdy se o důvodu obnovy řízení dozvěděl (subjektivní lhůta), a do tří let od právní moci daného rozhodnutí (objektivní lhůta). Obě lhůty musejí být dodrženy současně. Objektivní lhůta je pevně vymezená a začíná plynout od právní moci správního rozhodnutí. Naproti tomu subjektivní lhůta není závislá na žádné objektivní okolnosti, nýbrž pouze na vědomosti účastníka řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

o skutečnostech a důkazech, které jsou pro obnovu řízení dle zákona zásadní. Musí se jednat o skutečnosti neznámé správnímu orgánu i účastníkům řízení, jež musely existovat již před právní mocí rozhodnutí, a účastník je nemohl bez vlastního zavinění uplatnit. Pojem „dříve neznámá skutečnost“ nelze chápat subjektivně jako skutečnost neznámou pouze tomu, kdo obnovu řízení navrhuje, ale v objektivním smyslu jako skutečnost, kterou účastník správního řízení znát nemohl a nemohl ji v původním řízení uplatnit.

36. Především však NSS v citovaném rozsudku potvrdil, že uvedené lhůty je nutné aplikovat nejen na vlastní podání návrhu, ale i na předložení oněch nových skutečností a důkazů. Po včasném podání řádně odůvodněné žádosti o obnovu řízení (podané v tříleté objektivní lhůtě) nelze jinými slovy pokračovat ve vyhledávání dalších důkazů a následně (po dobu několika měsíců či dokonce let) je předkládat jako další důvody pro povolení obnovy. K případnému povolení obnovy řízení může dojít pouze na základě skutečností či důkazů, které budou označeny či správnímu orgánu rovnou předloženy společně s žádostí podanou v zákonné lhůtě, a nikoliv „objevených“ žadatelem a předložených správnímu orgánu kdykoliv v budoucnosti. Jinak řečeno, z koncepce obnovy řízení vyplývá požadavek, aby byly současně se žádostí o obnovu řízení doloženy (nebo alespoň konkrétně označeny a jednoznačným způsobem identifikovány) skutečnosti nebo důkazy, z nichž lze bezpečně seznat skutková zjištění, o něž se opírá žádost o obnovu řízení.
37. Přeneseno na projednávanou věc tudíž v prvé řadě platí, že jako k novým skutečnostem a důkazům nelze přihlížet k těm, které žalobkyně předložila po uplynutí objektivní tříleté lhůty, tedy po 27. 1. 2023 a v samotném návrhu na ně ani nepoukázala. To platí především pro nové skutečnosti či důkazy uvedené v odvolání, resp. jeho doplnění z 10. 3. 2023, 20. 3. 2023, 31. 3. 2023, 24. 4. 2023, 3. 5. 2023, 6. 6. 2023, 16. 6. 2023, 2. 7. 2023. V návaznosti na námítky čtvrtého žalobního bodu soud netvrdí, že žalobkyně nemůže reagovat na argumentaci služebního orgánu prvního stupně – v takovém případě ovšem může předkládat tvrzení a důkazy jen ohledně toho, že jí včas (v návrhu) předložené skutečnosti a důkazy splňují podmínky § 100 odst. 1 písm. a), odst. 2 správního řádu. Nemůže však optikou shora popsaných východisek předkládat skutečnosti a důkazy nové.
38. Soud při hodnocení podmínek pro obnovu řízení vycházel jen z podkladů, které žalobkyně uplatnila ve svém návrhu z 8. 12. 2022. I u nich ovšem musel zkoumat, zda byly předloženy včas, tentokrát z pohledu tříměsíční subjektivní lhůty. O řadě podkladů, které žalobkyně ke svému návrhu předložila, se totiž musela dozvědět daleko dříve (soud vyhodnotil, že s některými úkony, činěnými v rámci jejího služebního poměru, byla nutně seznámena již v r. 2018, resp. 2019, s řadou dalších, jako s podklady Národního bezpečnostního úřadu, pak v r. 2021; podstatnou část podkladů nadto uplatnila již v prvním návrhu na obnovu řízení v únoru 2022, kdy s nimi musela být seznámena). V podrobnostech lze odkázat na s. 5 - 8 prvostupňového rozhodnutí, kde se těmto podkladům služební orgán jednotlivě věnoval. V případě některých z nich konstatoval i další důvody jejich nepřípustnosti, část z těchto podkladů totiž vznikla až později (neexistovala v době vydání původního rozhodnutí), resp. nemohla nijak přispět k jinému řešení předmětné věci. Vzhledem k tomu, že soud i z níže uvedených důvodů nepochybuje o opožděnosti těchto podkladů, dalšími důvody se podrobněji nezabýval; žalobkyně ostatně v žalobě každý z nich relevantně nevyvracela.
39. Tvrdila-li obecně, že správní orgány význam nově tvrzených skutečností a důkazů hodnotily nesprávně a nezabývaly se možným dopadem na důvodnost či zákonnost původního rozhodnutí (druhý žalobní bod), nemohl jí soud přisvědčit. Předně připomíná, že ani správní

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

orgány v řízení o povolení obnovy řízení nepřezkoumávají věcnou správnost či zákonnost původního rozhodnutí bez dalšího, ale zabývají se toliko možným jiným vyhodnocením skutkového stavu. S poukazem na citovanou část prvostupňového rozhodnutí lze říci, že služební orgán se v tomto ohledu zabýval možným dopadem nových podkladů pro odlišné posouzení věci; vyjádřil se například i k významu zprávy o šetření veřejného ochránce práv z 5. 12. 2022, která se dle něj (mimo to, že v době původního řízení logicky neexistovala) dotýká až pochybení při prošetřování stížnosti žalobkyně.

40. Sám soud se podrobněji věnoval těm podkladům, jež žalobkyně jmenovitě zdůraznila, tj. oněm pěti okruhům důkazů, s nimiž se měla dle svých tvrzení seznámit až v průběhu podzimu 2022 (pátý žalobní bod). Soud nejprve předesílá, že i těmito podklady se služební orgány ve svých rozhodnutích zabývaly, přičemž i pro ně, stejně jako pro ostatní podklady, převážně platí, že je žalobkyně předkládá opožděně.
41. Předně, pokud jde o zprávu o činnosti pana A. B. a mediální skupiny A.M., soud ve shodě se služebním orgánem zdůrazňuje, že není blíže uvedeno, kdo ji zpracoval a v jaké souvislosti. Sama žalobkyně uvádí, že se o ní dozvěděla až v září 2022 při vybalování karga svých osobních věcí. Služební orgány z toho dovodily, že je musela mít k dispozici daleko dříve, již v době, kdy z R. odjížděla. Tento předpoklad žalobkyně zpochybňuje tím, že její odjezd byl rychlý a nestandardní, neměla čas své věci v klidu sbalit. Naznačuje, že se zpráva musela nacházet ve věcech předchůdce žalobkyně, J. C., který před ní ve služebním bytě bydlel. Tato argumentace se soudu jeví jako účelová a nevěrohodná – dokument se nacházel mezi jejími osobními věcmi, což nerozporuje, objektivně tedy měla možnost se s ním seznámit; otázku návratu svého karga ostatně již řešila dříve (sama uvádí, že se jí osobní věci vrátily zhruba po roce, přičemž ve správním spise se k tomu nachází i podklady, vč. jejího dřívějšího vyjádření a znaleckého posudku k poškození oděvů, v němž je zachyceno její vyjádření, že k rozbalování zásilky došlo na přelomu listopadu a prosince 2020). Dokument byl tedy předložen opožděně a je nepřípustný, pročť se soud ani blíže nezabýval jeho obsahem a případnou relevancí pro jiné posouzení věci. Podotýká ovšem, že jde spíše o historickou analýzu osoby pana B., bez konkrétnější relevance k působení žalobkyně v R. Na okraj dodává, že ve světle tvrzení v replice, že se žalobkyně snažila o A. B. zjistit informace již v r. 2019 a dala jej v červenci 2019 v Praze sledovat, nevnímá, že by tento neoznačený dokument v ní měl vzbudit zásadně nová podezření.
42. Nahrávky (žalobkyní označované jako nahrávky královského paláce, resp. královské policie), stejně jako fotografie, byly žalobkyni dle jejího tvrzení předloženy 15. 10. 2022 panem D. P. Služební orgány ovšem poukázaly na to, že o nahrávkách hovořila již v prvním návrhu na obnovu řízení a že se patrně obsahově překrývají. Spolu s ním ani s druhým návrhem na obnovu je ovšem nepředložila, učinila tak (na datovém nosiči - USB disku) společně s jejich přepisy až v doplnění odvolání. Soudu přijde tento postup přinejmenším zvláštní, vlastní nahrávky (jejich kopie) mohla k návrhu jistě přiložit. Potom je totiž otázkou, zda nepostupovala v rozporu s § 82 odst. 4 správního řádu a zásadou koncentrace řízení, pokud je předložila až v odvolacím řízení. Ani touto otázkou se již ovšem soud blíže nezabýval, neboť už vlastní poukaz na ně ve druhém návrhu na obnovu považuje za opožděný.
43. Předně přitakává služebním orgánům, že žalobkyně o nahrávkách (k nimž zpracovává přepisy) hovořila již v prvním návrhu na obnovu řízení (s. 6 a 8 návrhu založeného ve správním spise). Sama v něm zmiňuje, že se s částí nahrávek prostřednictvím D. P. seznámila

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

v r. 2021, že je pořídila královská marocká policie a konkrétně identifikuje nahrávku s psycholožkou, s inspekcí MZV, proslov zprostředkovatele víz a části rozhovorů s vízovými uchazeči. Tato identifikace nasvědčuje tomu, že se může jednat i o 2 nahrávky nyní předložené jako nové (označené v odpovídající složce USB disku jako *2AB aktivita* a *1.ABsluzby*). Přes argumentaci správních orgánů ostatně žalobkyně ani nevysvětlila, o jaké jiné nahrávky by mělo jít, což jde nepochybně k její tíži. V replice hovořila obecně o dvou základních částech (souborech) nahrávek postupně předávaných panem P., v kontextu prvního návrhu a závěrů obou služebních orgánů však její tvrzení vyznívají neurčitě, nedostatečně a nepřinášejí potřebné vyjasnění.

44. Kromě toho soud identifikoval, že se o nahrávkách obecně hovoří ve zmiňované reportáži J. K. v r. 2020. Na tuto reportáž žalobkyně upozorňovala již v žalobě vedené pod sp. zn. 14 Ad 6/2021, s jejím obsahem tudíž musela být seznámena k 14. 5. 2021 (den sepsání žaloby). V této reportáži se objevují i útržky nahrávek, kdy přinejmenším jedna z nich nápadně připomíná část nahrávky *1.ABsluzby* (zachycuje pod deskou stolu natočený záznam osoby sedící v červených či růžových kalhotách). V reportáži se konečně objevuje i část fotek, na nichž je, ač jsou rozostřeny, zjevně zobrazen pan B. s dalšími osobami, které žalobkyně předložila k návrhu na obnovu řízení.
45. Tvrzení, že všechny předložené nahrávky a fotografie žalobkyně obdržela od pana P. až na podzim 2022, soud tudíž považuje – přinejmenším v případě obou nahrávek pana B. a fotografií – za účelové a nedůvěryhodné. Tyto podklady tak nebyly předloženy včas.
46. Žalobkyně zdůrazňovala, že reportáž s J. K. zařizoval pan P., ona sama nahrávky ani fotografie neměla k dispozici, navíc obsah nahrávek reprodukováný J. K. neodpovídal skutečnosti (nesprávně mělo být zmíněno, že šlo o pohovor s žadatelem o víza, ač šlo o pana B.); proto též zařizovala přepis nahrávek. Na tuto argumentaci soud nevěšel, nevysvětluje totiž, proč se žalobkyně, při vědomí existence určitých nahrávek a fotografií, po nich dále nepídila a od pana P. je nevyžádala (nejpozději 10. 11. 2021, kdy jí dle jejího vlastního tvrzení byly D. P. předloženy nahrávky avizované v prvním návrhu na obnovu). Žalobkyně v průběhu řízení dosti neurčitě uváděla, že pan P. nahrávky získával postupně, současně zmiňovala, že část z nich měl předat již dříve inspekci či policii a později je obstarával znovu. Soudu není zřejmé, proč se o tyto podklady a možnost podání návrhu na obnovu řízení žalobkyně nezajímala ihned; tím spíše v situaci, kdy o údajných nestandardnostech, jakož i existenci nahrávek a fotografií, žalobkyně po celou dobu věděla. Vzhledem k tomu soud vysvětlení žalobkyně neuvěřil.
47. Reportáž poměrně zevrubně hovoří o možném zapojení pana A. B. do údajně problematického získání víz na velvyslanectví v R.; o jeho roli žalobkyně obšírně hovořila i ve své žalobě ve věci 14 Ad 6/2021. Nelze zpochybnit, že z reportáže je zřejmá podstata podezření o možné korupci s vízy a také existence a z části i podoba důkazů, jež žalobkyně v rámci návrhu na obnovu řízení předkládá jako nové. Na nahrávce *1.ABsluzby* žalobkyně sama vystupuje, už v době seznámení s reportáží jí tak musel být zřejmý obsah konverzace (vzhledem k přítomnosti žalobkyně a pozici i otřesům kamery soudu navíc přijde zvláštní, aby nevěděla už o vlastním nahrávání). Pro úplnost soud dodává, že žalobkyně byla dříve nutně seznámena i s dalšími nahrávkami, resp. úkony uloženými na USB disku, tedy výsledkem V. L. v rámci kárného řízení, jehož se účastnila, a záznamy z jednání inspekce, jichž se rovněž účastnila.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

48. Ve shodě se služebními orgány tedy i soud konstatuje, že základní povědomí o údajných nestandardnostech na velvyslanectví, resp. o možném odvetném charakteru jejího odvolání do České republiky žalobkyně měla, resp. musela mít již v době původního řízení, potažmo v době zpracování a vysílání předmětné reportáže. Z tohoto důvodu by proto ani ve vztahu k prokázání toho, kdy se žalobkyně s nahrávkami a fotografiemi seznámila, nemohl výslech pana P. na závěrech soudu nic změnit. Je zřejmé, že návrh na obnovu řízení mohla (měla) žalobkyně podat dříve a v rámci něj mohla navrhnout například i výslech pana P. Z jejích podání, stejně jako řady dalších podkladů ve správním spise, je zřejmé, že se on i J. Č. ve věci žalobkyně angažovali od počátku (předkládali i svá vyjádření). Jeho výslech přitom mohla navrhnout i ve vztahu k podkladům, které měl mít k dispozici, což rovněž od počátku věděla (po vydání reportáže musela znát i dílčí obsah nahrávek a vědět o existenci fotografií).
49. Pokud jde o podklad označovaný jako zprávy pana B. (kopie whatsappové konverzace ve francouzském jazyce s přepisem a také audiozáznam), již služební orgány správně uvedly, že tyto zprávy, ač předloženy včas, nesplňují jinou podmínku pro obnovu řízení, protože neexistovaly v době vydání původního rozhodnutí. Jedná-li se skutečně o konverzaci s panem B., ta probíhala i dle žalobkyně v období podzimu 2022. Za této situace tak nemůže jít o podklad odpovídající podmínkám § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Ani tento důkaz proto není přípustný.
50. V případě nahrávky dvou českých občanů, již měla obdržet rovněž 15. 10. 2022, služební orgány nedokázaly zcela zpochybnit její včasnost (předložení v rámci subjektivní lhůty, když na ni upozornila v samotném návrhu, byť ji předložila až v doplnění odvolání), ani to, že existovala v době vydání původního rozhodnutí. Proto se zabývaly i naplněním materiálního hlediska, tj. relevancí obsahu nahrávky pro jiné posouzení věci. Aniž se soud podrobněji zabýval okolnostmi získání této nahrávky, která byla i dle žalobkyně pořízena v České republice, o nichž má i vzhledem k výše uvedenému pochybnosti, popřípadě její zákonnosti, se závěry správních orgánů se ztotožnil. Už jen proto, že tato nahrávka neobsahuje žádné konkrétní poznatky k působení žalobkyně a především ne k možnému odvetnému postupu služebních orgánů vůči ní. Na nahrávce je zmiňována „J. z ambasády“, není ovšem zřejmé, že jde o žalobkyni; i kdyby ano, jedná se spíše o obecné skutečnosti, které se nijak nevymykají podezřením objevujícím se již v reportáži J. K. či v tvrzeních žalobkyně ve věci 14 Ad 6/2021. Nejedná se tudíž o skutečnosti, o nichž již dříve nevěděla a jež by snad přinášely nový pohled i na jiné dříve známé skutečnosti a důkazy (nemohla by tak obstát ani námitka, že teprve v kontextu s tímto důkazem vyznívají dříve známé skutečnosti a důkazy v jiném světle).
51. Soud tedy uzavírá, že žalobkyně uplatnila návrh na obnovu řízení, resp. skutečnosti a důkazy v něm uvedené, v podstatné části opožděně, tudíž nepřipustně. Z části šlo o podklady, jež v době původního rozhodnutí neexistovaly, popřípadě nemohou odůvodňovat odlišné rozhodnutí ve věci. Již výše se přitom souhrnně, a u žalobkyní akcentovaných podkladů i jednotlivě, vypořádal i s otázkou dodržení lhůt. K další samostatné námitce, týkající se této otázky (čtvrtý žalobní bod), proto soud na uvedené odkazuje.
52. Konečně otázka, zda měl služební orgán zahájit obnovu řízení z moci úřední (třetí žalobní bod), překračuje předmět tohoto řízení. Není na soudu, aby určoval, jestli měly služební orgány samy nařídit obnovu řízení z moci úřední. Tento dozorcí prostředek je v jejich dispozici – je zásadně na jejich posouzení, zda řízení z moci úřední zahájí. Žalobkyně mohla v tomto ohledu uplatnit podnět, což podle všeho neučinila. Zejména ovšem mohla sama

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

podat návrh na obnovu řízení, který byl plně v její dispozici. Tento návrh byl řádně projednán, přičemž soud může nyní přezkoumávat jen postup služebních orgánů v řízení o tomto návrhu.

V. Závěr a náklady řízení

53. Na základě shora uvedených skutečností soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
54. Výroky o náhradě nákladů II a III jsou odůvodněny § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, který o ní rovněž rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. prosince 2024

Mgr. Martin Lachmann v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.